

lytter vi i Ensomhed til en Kildes Rislen, — ja, saa kan jo en moderne Fysiker forklare os, hvordan disse Lyde naturligt fremkommer ved Løvmassernes Bevægelser eller Vanddraabernes Fald; men dersom han dermed tror at have forklaret os alt, saa siger vi: Nej stop, min gode Mand! Der mangler noget. Der mangler endog det væsenligste. Med alle dine Beregninger kan du dog intet oplyse om den ejendommelige Fortrolighed, den næsten søsterlige Inderlighed, hvormed en saadan lille Kilde kan smaasnakke med os i vor Ensomhed. For — ikke sandt? — der er jo slet ikke noget afskrækkende for os i, at de tilsyneladende døde Ting saaledes faar Mæle. Og vi bliver jo heller ikke fornærmede, fordi en saadan lille Kilde pludselig gør sig familiær og siger „du“ til os. Der er tværtimod noget meget trygt og hjemligt ved en saadan stærk Følelse af Samhørighed med Naturen. Men hvad vil alt dette sige andet, end at der bag den synlige Verdens Mangfoldighed bølger en Eenhed, der er alle Tings fælles Ophav. Den underligt drømmende Følelse, der i saadanne Øjeblikke kan røre sig i os, er en Hjemlængsel. Og dersom nu den lærde Fysiker vil definere denne Følelse som en os iboende mekanisk eller kemisk virkende Kraft, en Affinitet eller Attraktion til Urstoffet, — ja saa anbefaler jeg ham paany at forlade sine Bøger og sit Laboratorium og hente sin Visdom i den levende Natur. Lad ham søge til den lille Kilde i Skoven! Lad ham sætte sig hos den en Aftenstund, naar hans Hjerte er uroligt; og dersom han ikke allerede har faaet sine sjælelige Sanser helt afstumpet, vil han fornemme, hvordan dens lille Sang er som en aaben Vej ud i Uendelighedens Dyb, er en Himmelstige, der forbinder Tiden med Evigheden, Støvet med